

TAŞERON

Mustafa UÇURUM

Hafif bir rüzgâr. Belli belirsiz bulutlar. Her şey değişebilir az sonra. Kara bir bulut gelip konabilir göğün kalbine. Bir damla düştü düşecek toprağa. Rüzgâr hâlâ hafif. Yağmur geldi geldi de tam kalbinin üstüne düştü o kadar susuz toprak dururken. Hafifçe sendeledi, göğe çevirdi yüzünü. Güneş yoktu. Hiç görünmüyordu güneş. Öyle bir baktı ki bulutlara, bir şiir başlayabilirdi o an, bir ırmak akışını değiştirmek için bütün gücünü toplayabilirdi. Yağmur tanesine dokundu. İçi buz gibi oldu. İçi buz gibi olurdu böyle. Bir eliyle diğer elini tuttu, sanki hissiz kalmıştı bir eli. Göğsüne götürdü, orası sıcak geldi biraz da olsa.

Bir damla yağmur, hafif bir rüzgâr. Her şeyi ters yüz etmeye sebep olabilir mi ki bunlar? Oldu işte. Bir ağacın çiçek verdiği dala bakmadı bile. “Yağmur” dedi içinden. Öyle bir iç geçirdi ki şimşek çaktı, bulutlar birbirine girdi girecek. Ayağı takılmadan odanın içinde yürümeyi başarırca kendinden uzaklaşmak için arkasına bile bakmayacak. Oda karanlık. Her zaman karanlık zaten. Etekleri savrulacak rüzgârdan. Saçları tel tel dalgalanacak. Tuhaf bir iç geçirme ile uğramayacak hiçbir yere.

Kendimden de kaçabilir miyim böyle?

Kendinin halatları o kadar sıkıydı ki adımını bile atamadı. İçinin hızlı geçişleri bir tufanın habercisi gibiydi. Belki bir müjde olabilir mi diye düşündü ama yok işte. Bir bakmışsın güneş bir şarkıya başlamış çok uzaklardan. Güneş hep uzaktı zaten. Hafif boğuk bir ses, titreyen, bu nağme, yok bu nağme kulağındayken her şey yapabilirdi. Olmasa bile şarkının sonuna kadar böyle düşünmeye devam edebilirdi.

Hiçbir yere kendini ait hissetmiyordu. Bu nağme kulağındayken hiçbir yerli olamazdı.

Her şeyden kaçabilirdi ama kendinden kaçması, bu zor işte. Deniz izin vermez buna, bukleli saçlarının kıvrımları izin vermez. Bir yağmur, hafif rüzgâr sendelettiyse de kendini, bir tufan çıksa aklını başından alabilir. Sımsıkı tuttu kalbini. Başını çevirdiğinde karanlık odada ne varsa canlanıp üzerine yürüyecek gibiydi. Işığı açmadan baktı her köşeye. Baktığı her şey derin bir yaradan başka bir şey değildi.

Birden gölge duvardan ağırca süzüldü. Önce yerde süründü biraz. Masaya çıktı, kâğıtların üzerinden geçti, kaleme dokundu gölge. Kalem hafifçe titredi, o kadar. Bu gölgeyi almalı, tutmalı, yakalamalı diye geçirdi içinden ama ayağa kalkıp da gölgenin ardına düşecek gücü bulamadı kendinde.

Hiçbir yer benim yerim olur mu? Ben her yerin mesela? Bu sokak neden çıkmaz diye neden sadece ben soruyorum ki?

Annesinin eteğini giydi. Döndü, döndü. Baş dönmedi. Dönmeye devam etti. Eteğin uçları havalandı. Sanki uçuyordu şimdi. Başının dönmeyeceğini bildiği için yorulana kadar döndü. Böyle yapınca sanki uçuyordu. Pencereden süzülüp oradan dallara kondu, oradan ellerini açıp bulutlara kadar yükseldi. Selam verdi kuşlara. Buradan ne kadar güzel görünüyordu her yer. Güneş de yakmıyordu bedenini. Derin derin nefes aldı. Gözlerini kapadı.

Annesi sanki çok uzaktan seslendi. Kuyudan olabilir. “Müberraa!” epey zamandır annesinin sesini uzaktan duyuyor. Acaba ben mi uzaklaştım diye düşünürken gölgeye baktı tekrar. Şimdi camdaydı gölge. Yağmur taneleri vururken elini cama doğru uzattı, ıslandı eli. Hayret, cam bile açık değildi oysa. Gölgenin marifeti olsa gerek diye düşündü içinden.

Annesi kuyudan seslendi. Ses yankılandı, kuyuya düşen bir taşın yankısı gibi cevap verdi, “pıt” diye düştü ses kuyuya.

Biraz ağlasam iyi gelir diye düşündü. Ağla açılırsın derdi arkadaşı her zaman. Arkadaşı ağlamazdı ama ağla açılırsın derdi herkese. Ağladı ama her şey aynı kaldı. Dalda kuş, camda gölge, gökte bulut.

Yeleşini çekiştire çekiştire çıktı odadan. Tam kapıyı kapatacağı an bir kez daha baktı gölgeye. Camın kenarındaki yerinde duruyordu. Annesi mutfaktaydı. “Tuhaf” dedi. Bunu sesli demişti farkında olmadan. “Neymiş tuhaf olan?” dedi annesi. “Mutfaktasın ya.” dedi. Ters ters baktı annesi. “Kuyuda mı olacaktım, her zamanki gibi mutfaktayım.” dedi. Kız saçlarının kıvrımlarını parmağına dolaya dolaya salona geçti. Aklının almadığı şeyler olunca hep böyle yapardı.

Kardeşi salonun ortasında oturmuş, etrafında sayısız oyuncak, gözü televizyonda elindeki bebeğin saçlarını tarıyordu. “Benim saçlarımı tarasana.” dedi. “Olmaz.” dedi. “Seninkiler çok kıvrıcık.”

Kapının önüne kadar gitti. Gözünü anahtar deliğine dayadı. Gözünün önündeki saçlarını arkaya doğru savurdu. Dışarıya denen yerle yine göz göze geldi. Bu kendisinin dışarıya. Önce atlıları bekledi. Evet, hemen geldiler. En öndeki at ağır ağır yürüdü. Arkasından baloncu, onun arkasından pamuk şekerci, az geride babası. Geldi, geldi, geldi, zili çaldı babası. Sanki zil sesini duyunca önce atlılar, sonra atlıların arkasındaki herkes kaçtı, gitti.

Babanın eve girmesi, çocuklarını tek tek sevmesi, yemeğini yemesi, köşesine çekilmesi.

Baba konuştu, anne dinledi. Baba bütün günü anlattı. Anne sabırla dinledi. “Taşeron” dedi baba bu kez. “Kadro” dedi. Her akşam farklı bir şey derdi. Anne anlamış olmak için başını sallardı hep. Akli mutfaktaydı annenin. “Bulaşıklar..” deyip kalktı babanın yanından. “Taşeron, kadro, yeni eşya, bulaşıklar.”

Babası her gün yeni bir hikâyeye getiriyordu Müberra için. Kaldırımından, fabrikadan, otobüs durağından, ağaçlardan, çiçeklerden yeni hikâyeler topluyordu babası.

Babam bilmez ki bu hikâyeleri. Bunlar benim.

“Taşeron”u aldı, odasına geçti. Perdeler sıkı sıkıya kapalıydı. Araladı perdeyi. Dolunay vardı. Onu seyretti bir süre. Doktorun sözleri hâlâ kulağında. “Hiç güneşe çıkmayacak.” “Kseroderma pigmentozum”. Bu kelimeyi duymak bile içindeki ışığı söndürdü. Tekrar baktı pencereye. Dolunay duruyor yerinde. “Kseroderma pigmentozum” Gölge her yerde. Eli yine saçlarında. “Atlılar nereye gitti acaba?” dedi. Bu kez içinden dedi bunu. Yağmur hafifledi, camlara da vurmuyordu artık. Gölgeye baktı, şimdi gitmiş yastığının üstüne konmuştu gölge. “Güneşe çıkarsa vücudunda yaralar çıkar ve hiç iyileşmez”. Nağme tekrar başladı kaldığı yerden. Kulağında tüyden hafif bir müzik. Hiç ürkütmedi gölgeyi. “Kseroderma pigmentozum”.

Çekmeceyi açtı. Saçları tıpkı kendisinin gibi olan bebeğini çıkardı. Saçlarını okşadı bebeğin. Anlatmaya başladı. “Taşeron diye bir köy varmış, çok uzaklarda. Hiç yağmur yağmamış burada. Kar da yağmamış. Hep güneş varmış. Avuç dolusu güneş biriktirmiş kız, güneşsiz günler için. Atlılar bu köyden geçerken herkes evine saklanırmış. Sadece kız kapının deliğinden izlemiş atlıları. Onların ardına düşüp gitmeyi, bir daha dönmeyi istemiş ama hiç gidememiş bu kız. Hep köydeki evinde kalmış. Saçları kıvrıkcıkmış, şarkılar söylemiş kız ama kimse anlamamış kızın şarkılarını, o da yanında hep bir gölge taşırmış, ona söylemiş şarkılarını.”